

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΡΑΔΕΛ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος παρῆλθεν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας. (Σελὶς 220).

— Ὅχι, καλή μου θεία... σὰς ἐρκίζομαι, οὐδεὶς ὑπάρχει κίνδυνος οὔτε δι' ἐσῆς οὔτε δι' ἡμᾶς, πρόκειται ὅμως, νὰ σώσωμεν ἓνα ἀθῶον, ἓν θῦμα ἀξιοθρηνήτου λάθους.

Καὶ τότε χωρὶς νὰ σταματήσει ποσῶς σύρασα πρὸς ἑαυτὴν τὸν θεῖον Φιλήμονα, ταπεινώσασα τὴν φωνὴν καὶ νεύσασα πρὸς τὴν κ. Σιωνιδί ἥτις ἔστερξε νὰ ρίψῃ ἀποτετολμημένον βλέμμα ἐκτὸς τοῦ ἐφαπλώματος.

— Ὁ κύριος Λαφρεσάνζ εἶνε ἐκεῖ. . .

— Ποῦ ἐκεῖ ; ἀνέκραξεν ὁ θεῖος Φιλήμων.

— Ἐκεῖ, ἐντὸς τοῦ δωματίου μου !

— Ὁ κύριος Λαφρεσάνζ ἐντὸς τοῦ δωματίου σου ! Εἰς τὴν

τιμὴν μου, θὰ τρελλαθῶ ! Ἄ ! τί πράγμα εἶνε αὐτό ! Ἐλθίρα ! θὰ πειράξῃ τοῦτο τὴν φωνὴν σου !

Ἡ θεία Ἐλθίρα ἀκούσασα τὸ ὄνομα τοῦ Λαφρεσάνζ ἐκρύβη ὑπὸ τὸ ἐφαπλῶμα ψιθυρίζουσα :— ὦ τί ἀπερισκεψία !

Ἡ ἐρωτοτροπία ἐνίων γυναικῶν, αἵτινες ἐφθασαν εἰς τινὴ ἡλικίαν, πράγματι χωρεῖ εἰς μανίαν, εἰς τὸν νοῦν δὲ τῆς θείας Ἐλθίρας ἐγεννήθη ἡ παραδοξοτάτη καὶ φαντασιωδεστάτη ιδέα· ἦτο πεπεισμένη ὅτι ὅλον ἐκεῖνο τὸ δραματικὸν ἐπεισόδιον ἐπενόηθη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Λαφρεσάνζ πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν νὰ πλησιασῇ πρὸς αὐτήν. Καὶ διὰ τοῦτο δὲν ᾔθελε νὰ παρουσιασθῇ μὲ ἀτημέλητον περιβολήν.